

Arrest

nr. 116 158 van 19 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. LIEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U heeft de laatste drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in de voedingswinkel van uw vader gewerkt. Er kwamen ook politieagenten en militair personeel naar uw winkel. Op een dag kwamen drie talibs naar uw winkel en beschuldigden u van spionage. Ze zeiden u te stoppen met spioneren en mee met de taliban te vechten, waarna ze terug weggingen. Drie dagen later kwam u uw vader helpen met het afsluiten van winkel. Wanneer u aankwam zag u dat de taliban de winkel in brand hadden gestoken en uw vader hadden geslagen. Uw vader heeft drie dagen in het ziekenhuis gelegen. Daarna gingen jullie naar uw tante. Uw oom heeft vervolgens een smokkelaar gevonden waarop u uit Afghanistan bent vertrokken. Op 6 juni 2011 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een document van het ministerie van Justitie neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen over uw problemen met de taliban zijn dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo zegt u dat u en uw vader een voedingswinkel hadden waar ook mensen van de politie en het leger kwamen en dat de taliban u daarom beschuldigde van spionage (CGVS, p. 6). Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk weet te maken dat u daadwerkelijk een winkelier was. U blijkt immers nauwelijks enige concrete informatie te kunnen geven over uw werk in de winkel van uw vader. Gevraagd om uw dagelijkse routine en taken in de winkel te beschrijven zegt u louter in de winkel te zitten en goederen te verkopen (CGVS, p. 4). Gevraagd naar de taken van uw vader in de winkel zegt u dan dat "soms hij in de winkel zat en soms u" (CGVS, p. 4). Er wordt u vervolgens gevraagd om in elk detail uit te leggen hoe men een winkel als die van u opstart en wat men daar allemaal voor moet doen waarop u opnieuw aan de oppervlakte blijft en louter weet te melden dat u suiker, thee en andere zaken in de winkel verkocht (CGVS, p. 4). Ook wanneer u dit een tweede maal wordt gevraagd zegt u slechts dat men een winkel moet opendoen op een plaats waar veel mensen zijn. Opnieuw wordt u dan aangespoord meer te vertellen hierover waarop u zegt dat dit alles is (CGVS, p. 5). Verder blijkt u niet te weten bij wie u en uw vader de goederen aankochten voor de winkel. U weet dat jullie naar Deh Bala, nabij de stad Mahmoud Raqi, gaan hiervoor maar weet niet bij wie de goederen worden aangekocht (CGVS, p. 8). Dit is zeer verwonderlijk aangezien blijkbaar elke winkelier in de regio zijn goederen bij deze handelaar aankoopt en hij dan ook een bekend iemand blijkt te zijn, zeker voor winkeliers. Bovendien verklaart u zelf ook te zijn meegegaan met uw vader naar Deh Bala om goederen aan te kopen (CGVS, p. 8). Er kan verwacht worden dat u na drie jaar toch de naam van deze handelaar zou kennen. Ook in verband met het financiële aspect van uw winkel blijkt uw kennis ontoereikend. Zo zegt u dat u suiker verkocht voor 50 Afghani per kilo maar heeft u geen idee voor hoeveel Afghani per kilo u dit aankoopt (CGVS, p. 7). Verder zegt u thee te verkopen voor 25 tot 30 Afghani maar blijkt u opnieuw niet te weten voor hoeveel dit werd aangekocht (CGVS, p. 7). Gezien dit uw bestverkopende producten zijn mag enigszins verwacht worden dat u als winkelier op de hoogte bent van de aankooprijzen hiervan (CGVS, p. 7). Aan de hand van dergelijke oppervlakkige verklaringen kan u geenszins aantonen tijdens de laatste drie jaar voor uw vertrek een voedingswinkel te hebben opengehouden. Gezien dit toch een cruciaal aspect is in uw asielaanvraag – uw problemen zijn ontstaan omdat er overheidspersoneel naar uw winkel kwam – ontstaat er vanzelfsprekend ook ernstige twijfel over de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Voorts verklaart u dat de taliban u beschuldigen van spionage (CGVS, p. 6). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban u hiervan beschuldigen louter op basis van het feit dat er overheidspersoneel bij jullie kwam winkelen (CGVS, p. 6). Zo kan u niet zeggen van welke concrete feiten de taliban u en uw vader beschuldigen. U wordt niet concreter dan het loutere aanhalen dat u "een spion" en "een geheim agent" zou zijn volgens hen (CGVS, p. 9). U zegt verder nog dat de taliban gehoord zou hebben dat u informatie over hen zou delen met de autoriteiten. Wat voor informatie u, volgens hen, als winkelier dan wel zou kunnen hebben over de taliban kan u niet zeggen (CGVS, p. 9 en 10).

U haalt verder nog aan dat de taliban u willen rekruteren (CGVS, p. 6). Dit is op zich reeds weinig geloofwaardig aangezien u hier niets over heeft vermeld in de vragenlijst van het CGVS. In deze vragenlijst verklaart u enkel dat de taliban u bedreigden van spionage waarna uw vader u het land heeft uitgestuurd (vragenlijst CGVS, p. 2). Noch over de eis van de taliban om u bij hen aan te sluiten, noch over het feit dat zij uw winkel in brand hebben gestoken en uw vader zwaar hebben toegetakeld heeft u toen iets gezegd. Het roept ernstige vragen op dat u dergelijke belangrijke informatie – het is namelijk de kern van uw asielaanvraag – toen niet heeft aangehaald. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u kort moest zijn tijdens dit eerste interview, is niet afdoende om te verklaren waarom u het zou hebben nagelaten dit te vertellen (CGVS, p. 6). Wat betreft uw rekrutering is het bovendien vreemd dat de taliban u zouden willen rekruteren hoewel ze u net ervan zouden hebben beschuldigd gespioneerd te hebben voor de overheid. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom ze u zo nodig wilden rekruteren geeft u de weinig overtuigende en beperkte uitleg dat ze u zeiden dat u hen moest helpen omdat buitenlandse troepen het land hebben binnengevallen (CGVS, p. 9).

Ook over uw contact met uw familie sinds uw vertrek zijn uw verklaringen geenszins overtuigend. Zo zegt u de laatste keer gesproken te hebben met uw oom wanneer u in Griekenland was, twee maanden na uw vertrek. Sindsdien heeft u geen contact meer gehad omdat u het telefoonnummer van

uw oom zou zijn kwijtgeraakt (CGVS, p. 4). Wanneer dan echter gepolst wordt naar eventuele problemen die uw familie zou hebben gekend met de taliban sinds uw vertrek blijkt u hier geen nieuws over te hebben. Op de vraag hoe dit komt geeft u de weinig overtuigende uitleg dat u er niet naar kon vragen omdat het een kort gesprek was (CGVS, p. 4). Bovendien valt dit niet te rijmen met uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS waarin u vermeldt dat uw familie gevlucht zou zijn naar de stad Mahmoud Raqi (vragenlijst CGVS, p. 2).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Het door u neergelegde document van het ministerie van Justitie doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Hiermee wil u aantonen dat u beschikt over een taskara. Uw identiteit en herkomst worden hier echter niet onmiddellijk betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig uit het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat het geweld in Kapisa geconcentreerd is een aantal specifieke districten. Andere districten, waaronder het uwe, kunnen omschreven worden als rustig tot zeer rustig.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motivering. De stellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker en zijn vader een voedingswinkel zouden gehad hebben en dat verzoeker zou hebben aangegeven dat hij winkelier van beroep zou zijn, is geen correcte weergave van de realiteit. Verzoeker heeft nooit aangegeven dat hij zelf persoonlijk een voedingswinkel had of het beroep van winkelier uitoefende, maar slechts dat zijn vader winkelier was en een winkel openhield en dat hij in dit verband slechts het hulpje was in de winkel van zijn vader. Verzoeker merkt op dat één open vraag werd gesteld in verband met zijn activiteiten als hulpje in de winkel. Verzoeker gaf hierop een juiste omschrijving van zijn activiteiten en antwoordde dat hij goederen verkocht aan klanten. Op geen enkel moment geeft de verhoorder duidelijk aan naar wat voor soort bijkomende informatie met betrekking tot zijn takenpakket hij op zoek is. Men mag dus van verzoeker niet verwachten dat hij een antwoord biedt op vragen die hem nooit gesteld werden. Daar komt nog bij dat verzoeker nooit onderwijs heeft genoten. Als analfabeet kan niet van hem verwacht worden dat hij bij het aanhoren van een herhalende open vraag een meer uitvoerig en gedetailleerd antwoord zou geven. Als een rode draad doorheen het interview geldt trouwens dat verzoeker bij het stellen van meer gesloten vragen bereid en in staat is om een meer gedetailleerd en concreet antwoord te bieden. Vervolgens geeft verzoeker een aantal voorbeelden van vragen die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had moeten stellen. Als louter hulpje in de winkel van zijn vader dient verzoeker niet in staat te zijn vragen die verband houden met het opzetten en houden van een winkel, het inkopen van goederen of winstmarges te kunnen beantwoorden. Verzoeker stelt dat een kassierster in een Belgische supermarkt, die overigens naar alle waarschijnlijkheid over een diploma secundair onderwijs beschikt, dezelfde vragen niet zou hebben kunnen beantwoorden en louter zou hebben gesteld dat ze meehelpt in een winkel en goederen verkoopt aan klanten. Voor iemand die geen onderwijs heeft genoten en niet verantwoordelijk is voor het inkopen van de goederen zijn de antwoorden van verzoeker ruimschoots gedetailleerd en tonen ze op geloofwaardige wijze aan dat hij meehielp in de winkel van zijn vader alvorens de taliban deze in brand staken. Daarnaast is er in de bestreden beslissing een gebrek aan motivering omtrent het causaal verband tussen het onterechte verwijt dat de activiteiten van verzoeker ongeloofwaardig zouden zijn en het evenzeer onterechte verwijt dat hij niet geloofwaardig zou zijn geweest over zijn problemen met de taliban. De vragen die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde omtrent de beschuldigingen van de taliban dienen gesteld te worden aan de betrokken taliban, niet aan verzoeker. Verzoeker contesteert namelijk de aan hem gerichte beschuldigingen van spionage aangezien zij in geen enkele waarheid gegrond zijn. Het doet er echter niet eens toe of verzoeker in werkelijkheid spionagehandelingen heeft gesteld. Van verzoeker kan niet verwacht worden meer details aan te leveren over aantijgingen die hij zelf ongegrond acht. Op basis van de kennis waarover hij beschikte, verklaarde verzoeker dat de taliban meedeelde dat ze rapporten hadden ontvangen die aangaven dat verzoeker zou hebben meegewerkt met de autoriteiten. Het moge ook enigszins verwonderen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik de geloofwaardigheid van de spionagebeschuldigingen van de taliban in vraag heeft gesteld, noch of de vermeende rapporten effectief bestaan. Verzoeker kon wel gedetailleerd, en dus geloofwaardig, antwoorden wanneer hem meer specifieke vragen werden gesteld, bijvoorbeeld omtrent de details van zijn eerste confrontatie met de taliban. Voor de interne gedachtegang van de taliban om verzoeker te rekruteren dient louter en alleen bij de desbetreffende talibanstrijders worden aangeklopt. Verzoeker stelde zeer duidelijk dat de taliban wenste dat verzoeker hen voor God diende te helpen omdat buitenlandse troepen het land hadden binnengevallen en dat ze hem probeerden overtuigen dat zijn job als winkelhulpje illegaal was en hij dus beter de taliban zou vervoegen. Dat verzoeker deze rekrutering niet heeft aangehaald in de vragenlijst, komt doordat de kern van het asielaanvraag van verzoeker niet bestaat uit de vrees door de taliban te worden gerekruteerd. Het bestaat veel meer in de vrees dat de taliban hem en zijn gezin zullen vervolgen bij een ongewenste terugkeer naar Afghanistan, hen met de dood zullen bedreigen en deze bedreigingen met daden kracht zullen bijzetten. Deze vrees is des te ernstiger, daar in het verleden reeds gewelddaden ten aanzien van de familie van verzoeker werden gepleegd. Zo werd zijn neef ontvoerd, werd zijn vader geslagen en werd de winkel in brand gestoken. Het feit dat dit niet voorkomt in de vragenlijst doet niets af aan het feit dat deze gebeurtenissen zich hebben voorgedaan.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motivering. Het wordt niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit de provincie Kapisa. Uit het kwartaalrapport van ANSO voor het vierde kwartaal van 2012 blijkt dat in 2012 een uiterst substantiële toename van geweld door de Taliban werd vastgesteld van 48% ten opzichte van 2011. Het rapport geeft eveneens weer dat het geweldniveau in de provincie Kapisa het landelijk gemiddelde ver overstijgt. De informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert, stelt zelf dat er op de wegen van en naar Mahmud-i Raqi regelmatig IED-aanslagen plaatsvinden. Ook de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van september 2010 erkent dat Kapisa een gevaarlijke provincie is en gezien er geen update meer werd vrijgegeven is deze beleidsnota nog steeds geldig.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een identiteitsbewijs, beleidsnota's van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van februari en september 2010, een rapport van ANSO van 2012 en de SRB "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader een winkel had en dat hij in deze winkel werkzaam was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4). Zo slaagt verzoeker er tot tweemaal toe geenszins in zijn taken in de winkel meer concreet te beschrijven dat dat hij goederen verkocht aan klanten en ook gevraagd naar wat zijn vader deed stelt verzoeker slechts dat soms zijn vader in de winkel was en soms hijzelf (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd wat je moet doen om een winkel op te zetten in Afghanistan en deze draaiende te houden stelt verzoeker slechts dat zij suiker, thee en andere zaken verkochten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5). Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vraag herhaalt, stelt verzoeker vervolgens dat je de winkel moet opendoen op een goede locatie. Dit is alles volgens hem

(stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 5). Daarnaast weet verzoeker niet bij wie zij de goederen aankochten, hoewel hij verklaart dat alle winkeliers in de regio hun goederen bij deze handelaar kochten en stelt zelf ook te zijn meegegaan met zijn vader om de goederen aan te kopen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovendien blijkt verzoeker niet op de hoogte van de aankoopprijs van suiker en thee, hoewel dit twee van de bestverkopende goederen waren (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8). De Raad oordeelt op basis van de bovenstaande vaststellingen dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker gedurende drie jaar lang in de winkel van zijn vader zou hebben gewerkt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt nooit te hebben aangegeven dat hij het beroep van winkelier uitoefende en stelt dat hij slechts het hulpje was in de winkel van zijn vader, stelt de Raad vast dat verzoeker, gevraagd naar zijn beroep, wel degelijk verklaarde dat hij met zijn vader in de winkel werkte (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt zelfs dat hij soms de winkel alleen open zou hebben gehouden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de verkoper niet aangaf naar welke soort informatie hij precies op zoek was, stelt de Raad vast dat wel degelijk aan verzoeker werd gevraagd om zijn dagelijkse routine en taken te beschrijven, waarop verzoeker niet meer kon zeggen dan dat hij in de winkel zat en goederen verkocht (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Waar verzoeker wijst op zijn profiel als ongeschoolde analfabeet, toont hij niet aan dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon die ongeschoold of analfabeet is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen. Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift nog op wijst dat hij niet verantwoordelijk was voor het inkopen van de goederen, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk verklaarde soms mee te gaan met zijn vader om de goederen aan te kopen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 8).

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem wilden rekruteren (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6). Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel dat zij hem beschuldigden van spionage (stuk 10, vragenlijst, p. 2). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker noch de eis van de taliban om zich bij hen aan te sluiten, noch omtrent de brandstichting van de winkel door de taliban volledig onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 10, vragenlijst, p. 1). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit niet de kern van zijn asielrelaas is, aangezien zijn vrees veel meer bestaat in het feit dat de taliban hem en zijn familie zullen vervolgen, met de dood bedreigen en deze bedreigingen met daden kracht zullen bijzetten, stelt de Raad vast dat dit geenszins verklaart waarom verzoeker dergelijke belangrijke elementen in zijn asielrelaas niet heeft vermeld. Bovendien raken deze elementen wel degelijk de kern van het asielrelaas van verzoeker. Het incident waarbij de taliban de winkel in brand staken en zijn vader sloegen zou immers de concrete aanleiding geweest zijn voor verzoeker om het land te verlaten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker gaf bovendien aan dat de taliban de winkel in brand staken en zijn vader sloegen omdat deze geweigerd had om zijn zoon te laten rekruteren door de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6).

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker niet op de hoogte is omtrent de evolutie van zijn problemen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Nochtans zou hij contact hebben gehad met zijn familie toen hij in Griekenland was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). De vaststellingen dat verzoeker geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent de evolutie van zijn problemen, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal. De verklaring van verzoeker dat het een kort gesprek was en er niet over de problemen werd gepraat, valt geenszins te rijmen met het feit dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn familie naar Mahmoud Raqi zou zijn gevlucht (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4 en stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien zou verzoeker, nadat hij het nummer zou zijn kwijtgeraakt in Griekenland, op geen enkele andere manier geprobeerd hebben om zijn familie te contacteren (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker de vlucht van zijn familie naar Mahmoud Raqi onvermeld liet wanneer hem gevraagd werd waar zij nu wonen. Verzoeker antwoordde hierop slechts dat zij in het dorp woonden wanneer hij in het land was, maar dat hij nu niet weet waar zij zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3).

2.6. Verzoekers identiteit wordt *in casu* niet betwist, aldus is het identiteitsdocument dat aan het verzoekschrift werd toegevoegd niet dienstig. Overigens stelt de Raad vast dat het slechts om een fotokopie gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.7. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. In de provincie Kapisa is het geweld geconcentreerd in de zuidelijke districten Nijrab, Alasay en Tagab. De overige districten blijven zeer rustig. Verzoeker verwijst in onderhavig verzoekschrift echter naar de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de wegen van en naar Mahmud-i Raqi regelmatig IED-aanslagen ondergaan. De Raad stelt bovendien vast dat uit de informatie in het administratief blijkt dat deze aanslagen gewoonlijk gericht zijn tegen ANSF voertuigen, maar regelmatig ook burgerslachtoffers maken. Bijgevolg stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft onderzocht of het district Mahmud-i Raqi veilig bereikbaar is.

De Raad bevindt zich aldus niet in de mogelijkheid, middels de devolutieve werking van het beroep, om de nood aan internationale bescherming als voorzien in artikel 48/4, § 2, c) en met toepassing van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet te beoordelen. Het ontbreekt de Raad aan wezenlijke elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De bestreden beslissing dient, voor wat betreft het luik inzake artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing van 26 juni 2013 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus weigert met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF